

comme en pays de connaissance, puisque je pouvais parler aux hommes, et communiquer avec eux, mais ici la scène changeait. J'entrais dans la région des Bulgares, et il fallut recourir à quelques mots esclavons que j'avais appris pendant mon séjour à Raguse. — Pouqueville, Voyage dans la Grèce. Paris 1820, v. III, 364).

Като говори за с. Личища, на източния брѣгъ на Костурското езеро, бѣлѣжи: „Личища, 50 сѣмейства бѣлгари и турци“ (Listitza, cinquante familles bulgares et turques. — Idem, ibid., 358 note). За други свои обиколки въ Костурско Пуквиль казва: „Село Лънга е разположено на горнята частъ на планината Саракина. Тамъ вече не можехъ да завързвамъ разговоръ съ селянитѣ, що срѣщяхме, защото по-голѣмата частъ отъ тѣхъ бѣха бѣлгари“ (. . . le village de Longa, situé à la partie supérieure du mont Sarakina. Je ne pouvais plus lier conversation avec les paysans que nous rencontrions, qui sont, la majeure partie, Bulgares. — Ibidem, 352). Населението сѣверно отъ Костуръ, къмъ Леринъ, Пуквиль го нарича „бѣлгари необщителни и полудиви“ (des Bulgares intraitables et à demi sauvages. — Ibidem, 364).

1805 г.

№ 95.

Струмица.

Въ синаксаря на Никодима Светогорецъ, при 28 ноември, се описватъ страданията на тивериополскитѣ (струмишки) мжченици. Гръкътъ авторъ, като поменава за Тивериополъ, бърза да заяви, че сега градътъ се нарича Струмица по български, и съ това косвено сочи за българщината на този градъ по врѣмето, когато е съставлялъ своята книига, именно прѣзъ 1805 г.¹⁾ За нѣкои отъ реченитѣ мжченици казва какъ „отишли въ Тивериополъ или както се нарича сега по български Струмица, която се нахожда на сѣверна страна отъ Солунъ“ (. . . καὶ ἐπῆλθαν εἰς τὴν Τιβεριοῦπολιν: ἤτοι εἰς τὴν νῦν καλουμένην βουλγαρικῶς Στρούμιτζαν. ἥτις εὑρίσκεται πρὸς τὸ βόρειον μέρος τῆς Θεσσαλονίκης. — Ν. Ἀγιορείτης, Συναξαριστής. Ἐν Βενετίᾳ, 1819, I т., стр. 313).

¹⁾ Срв. на стр. 9—10 въ прѣдговора: Τῷ δὲ 1805. τῷ καὶ 57. τῆς ζωῆς τοῦ (т. е. на писателя) . . . μετέφρασεν ἑρανίσας τὸν παρόντα μέγαν Συναξαριστὴν.